

Хитовъ праща вѣрни хора отъ дружината си да го търсятъ. Презъ време на това очаквателно положение, при него дохождатъ мнозина разпалени момчета и искатъ да се зачислятъ въ четата му. Но отъ разпита на близки хора Хитовъ разбира, че народътъ не е още подготвенъ за възстание. Духоветѣ сж пробудени, но липсва всѣкаква организация, липсватъ парични срѣдства, липсва всѣкакъвъ планъ и материална подготовка, за да се предприеме нѣкаква сериозна акция. Хитовъ връща народнитѣ хора, като ги ободрява да чакатъ за по-благоприятно време. И той съ четата си се опѣтва по Балкана къмъ западъ, съ цель да мине въ Сърбия. При Златица той се срѣща съ Филипа, — и двамата разочаровани отъ неуспѣха си. Следъ една-две схватки съ потеритѣ въ Етрополския балканъ, тѣ се изтеглятъ по билото на Стара-планина, прехвърлятъ западната турска граница и намиратъ убѣжище въ Сърбия.

Иде годината 1868; иде редътъ на младитѣ. Революционнитѣ организации разполагатъ съ подготвени хора — обученитѣ въ Бѣлградъ български легионери, разпустнати отъ сръбското правителство и дошли въ Влашко следъ убийството на кралъ Михаила. Но кой ще бжде тѣхниятъ воевода? Комитетитѣ отправятъ надеждитѣ си върху Хаджи Димитъръ и неговия другаръ Стефанъ Караджа. Въ скитането си по балкана сливенскиятъ юнакъ ималъ вече достоенъ учителъ въ лицето на Панайотъ Хитовъ. Но той е сжщо ученикъ на Раковски като последователъ на неговитѣ революционни идеи за политическото освобождение на българския народъ. Личнитѣ качества, които той притежавалъ, неустрашимостъта и борческиятъ темпераментъ на вождь-повелителъ — сж го издигнали достатъчно, за да падне изборътъ върху него и да бжде опредѣленъ за воевода на една отбрана юначна дружина.

Той чувствува това и се решава да премине Дунава, на чело на своитѣ храбри момци, и заедно съ тѣхъ да пролѣе кръвта си за избавлението на поробеното си отечество.

